

אין דבר בעולם המצדיק כעת מילחמה בלבנון

לא למלחמה!

היעד האיטראטגי, כפי שפורסם בהרחבה בעיתונים הזרים, הוא זה: לכבוש את כל המחצית הדרומית של לבנון, עד ביירות, להתחבר עם המדינה הנוצרית הקיימת בחלק הצפוני של המדינה, למסור את המדינה כולה לפאלאנגות של הימין הנוצרי, להפוך את לבנון ל-מדינת-חסות ישראלית, דוגמת המובלעת של רבי-סרן חדאד כיום.

פירוש הדבר שאחרי המכה הראשונה — שבה עלולים התותחים הפלסטיניים להתריב את קריית-שמונה, נהריה וישוביה-צפון, ואולי אף לפגוע בחיפה — ייאלצו הפלסטינים לנטוש את לבנון, המימסד של אש"ף, כוחותיו המזוינים, ואולי גם מאות אלפי הפליטים הפלסטיניים, יצטרכו להימלט לסוריה.

אריאל שרון אמר לא פעם שהוא רואה בכך דבר טוב. כי הסורים לא יוכלו לסבול את אש"ף בארצם. הם יצטרכו לדחוף אותם דרומה, אל תוך ירדן, ושם ישתלט אש"ף על המדינה. ירדן תהיה למדינה פלסטינית, בהנהגת אש"ף, וישראל תוכל סוף-סוף לשאת ולתת עימה. זה פשוט, פשוט מדי, הרבה-הרבה פשוט מדי.

מאורעות בינלאומיים — קל וחומר מאורעות של מילי-חמה — אינם מתפתחים בצורה כה פשוטה. יכולים לקרות הרבה דברים אחרים.

סוריה לא תוכל לשבת בחיבוקי-ידיים. שוחריה-המילחמה יגידו: מה טוב, שתיכנס, וזאת תהיה ההזדמנות להשמיד אותה ואת טיליה, אך מאחורי סוריה עומדת ברית-המועצות. ברילילה עלול להיווצר משבר בינלאומי, אזעקה גרעינית עולמית, בהלה של סוף-העולם, עימות של מעצמות והסדר של מעצמות — שבה תאבד ישראל כל שליטה על המאורעות, ותהיה עצמה לכדור-מישחק.

כל זה כהנחה שארצות-הברית תיתן מראש אור ירוק לפעולה כזאת — שאם לא כן יעצי רן האמריקאים את צה"ל תוך שעות.

(עיתוני העולם הודיעו כי האלוף יהושע שגיא, ראש אמ"ן, נשלח לווינגטון כדי לקבל את האויקיי, כפי שהאלוף מאיר עמית, ראש-המוסד דאז, נשלח לשם ערב מלחמת-ששת-הימים. הדבר מוכיח כי אמ"ן עולה עתה על המוסד, אך עמית קיבל או את האויקיי, ושגיא לא.) מכה אל תוך לבנון היא מכה אל תוך קן של צרעות. מאה ואחד דברים בלתי-יוזמים מראש עלולים לקרות. הסכנות עלולות לאי-שיעור על כל רווח מצופה. די בכך כדי לומר: לאו!

שונים לגמרי? האם לא ייווצר פוזהן חדש של אליזבית-המלכה, ששום עסקן בשרירום לא יוכל לעמוד לפניו?

ושוב — לא חשוב כלל אם אריאל שרון אכן מסוגל לחשוב בסטרטגיה ממשלתית כאלה, או לא. אני מקווה — באמת מקווה — שלא, אך לא זה העיקר. העיקר הוא שמאות אלפי אזרחים בישראל מאמינים כיום, ויאמינו שיעבתיים מחר, כי הוא מסוגל לחשוב מחשבות כאלה, ולא סתם אזרחים בלבד, אלא גם כמה וכמה מאנשי הצמרת.

די בכך כדי לומר: לאו!

(ומילה של אזהרה, שמא בכל זאת יתגנבו רעיונות של חטא לליבו של מישו: חרב המלחמה היא חרבי-פיפיות, לעולם אין לדעת מראש איך יפלו הדברים

ל ש רגעים שבהם אסור לגמגם, להסס, להשמיע דברים מעורפלים, להתחמק מהכרעה ברורה. ברגעים כאלה חייב אדם הגון — ומיפלגה הגונה לא כל שכן — לקום ולומר: הנני.

הנה כי כן, זהו הרגע לקום ולומר כן או לא לגבי המלחמה העומדת בשער, זו המלחמה בלבנון אשר עיתוניה-העולם מפרסמים מדי יום את פרטי-פרטיה, שהת-בטלה לפני שבועיים ברגע האחרון ממש — לפי דיברי-אותם העיתונים הורים — והעלולה להתרחש בכל רגע.

הריני קם ואומר: לאו מוחלט!

או מוחלט, מפני שחלק גדול מאוד של הציבור לא יראה במלחמה זו ביטוי לצו העליון של ה-אינטרס הלאומי, אלא תעול מילגתי, ואף אישי. כך רואים אותה היום אותם שצריכים מחר לרוץ קדימה, להסתער, לנחות, לצנוח, לחרף את נפשם, למות.

וכך יראו זאת מחרתיים בני המישפחות השכולות של מחר — אותן מישפחות החיות ברגע זה את חייהן השלווים בבית, בעבודה, בטיול, ושאין יודעות כי מחר עלולה לרדת עליהן המהלומה הנוראה מכל.

הדברים נאמרים בגלוי, בשיחות פרטיות, בנאומים, במאמרים:

במשלתי-בגין רוצה לחולל מלחמה לפני ה-26 ביוני, כדי להפיק את הדעת ממה שעומד להתרחש בחבלי-המדינה.

ממשלה לאומית זו, שבראשה עומדים אבות-ההתנחלות, נביאיה ומטיפיה, מתקשה לעמוד מול הזעם של המתנחלים, מול מבטיהם המאשימים, מול שיריהם וסיסמורי-תיהם. היא יכולה, כמובן, להפעיל כוח לפינוי, אך אין היא רוצה להפעיל כוח, ואין היא רוצה ליצור מצב שבו ייאלצו יהודים לירות ביהודים. על אחת כמה וכמה כאשר המוני ישראלים טופימיות — שהיא עצמה שטפה את מוחם! — יתייצבו לצד המתנחלים ויגרמו למשבר.

לא, נוח לממשלה זו שתפרוק מלחמה גדולה, לה, בלבנון ובכל מקום אחר. אם יתערבו הסך-ריב — מה טוב. המלחמה תהיה גדולה ומרגשת עוד יותר.

במלחמה מתאחד העם. כאשר אנשים ייהרגו בצפון, למי תהיה הסבלנות להתעניין במה שקורה בדרום? המת-נחלים ייראו כחבלנים, כמי שנוצצים סכין בגב האומה העומדת על נפשה. כאשר תעמודנה מישפחות על הקברות-הטריים של יקיריהן, מקבלי-הפיצויים ייראו כעלוקות.

האם מישוה בממשלת-בגין מסוגל לחשוב בקור-רוח כזה, בזניית כוזאת, על מוראות המלחמה? אני מקווה שלא. אני מקווה שלא.

אך אין זה חשוב כלל, לא חשוב מה מתרחש בחדרי-ליבם של מנחם בגין, אריק שרון ושות'. חשוב איך הדברים ייראו, והם ייראו כן — בעולם, בארץ, בכתבי המישפחות-הי-שכולות.

מלחמה כזאת תהיה אסון לאומי. היא תקעקע את האחדות הלאומית, שנפגעה בצורה כה קשה בשנים-ה-אחרונות.

די בכך כדי לומר: לאו!

או מוחלט, שיעבתיים, מפני שרבים חושדים באיש אשר רוחו מרחפת על המיצע הזה, האיש המזוהה עם הרעיון בכל עיתוני הארץ העולם: אריק שרון.

יהיו המניעים האמיתיים של אריאל שרון כאשר יהיו — לפני כשנח החרמון או שחרי-רים כבשרת הילדה — רבים, רבים מאוד חוששי-דים בו כבר עתה שמניעיו הם אישיים מאוד. בתנועת-החרות נטשו הקרב על הירושה, מוקמות קואליציות ואנטי-קואליציות. הכל ממתנים ליום שבו ייאלץ בגין לרדת מן הבימה. הכל שואלים: מי יהיה האיש הבא?

הוא שו כו די אריאל שרון נושא את עינו אל התפקיד הרם ביותר — לא מהיום, אלא מאז ומעולם. והכל יודעים כי סיכויו הם, בשעה זו, קלושים. מולו עומדת קואליציה מוצקה של סקגיי-מפלגה, שהנאים אותו, הפוחדים ממנו, המוכנים לעשות את הכל כדי לחסום לפניו את הדרך. בימים כתיקונם, הירוש של מנהיגי-המפלגה ומנהיגי-המדינה נבחר על-ידי הסקנים של המפלגה השלטת. לכן, בימים כתיקונם, אין סיכוי לאריק.

אך אם הימים לא יהיה כתיקונם? אם תתרגש מלחמה גדולה, שבה תעלה מעלה-מעלה, בעננים של אש ועשן, ברגעים של פצצות ופגזים, דמותו של הגיבור הרכוב על טאנק? האם לא יהיו אז לאריאל שרון סיכויים

מבחינה מעשית ונפשית. מיספר האבידות יכול לעלות על מצופה מראש, הנזקים עלולים להיות גדולים מדי, ה-נסיונות המדיניות עלולות להשתנות לפתע לרעה. מי שמתפתה לבנות את הקאריירה הפוליטית שלו על מילי-חמה, עלול להיות לאחד מקורבנותיה. משה דיין זינק במלחמה וצנח במלחמה. כדברי ישוע: החי על החרב, ימות בחרב.)

או מוחלט מפני שדעת-הקהל העולמית תיפנה כאיש אחד נגד ישראל.

בנייה שממשלת-ישראל תמצא או תמצא תירוק סביר כלשהו לפתיחת-המלחמה. זה לא קשה.

גם דבריה של התעמולה הרישמית על העוצמה האדירה של "המחבלים" בלבנון, על כמות הענק של תותחים ונשק אחר הזורמות אליהם, אינם מעוררים שום אמון בעולם. בארץ שטופת-המוח כל זה יכול לעשות רושם על מישוה. בעולם מצטיירים האירגונים הפלסטיניים כי גמדים מול הענק הצבאי הכביר, ששמו ישראל. איש לא יאמין כי הזנב החמוש יכול לפגוע בפיל.

התקפה ישראלית תראה בעולם כונו כי מסע-שוד ציני של מדינה אדימה וחסרת-מצ"פון, הגוזרת את כיבשת-הירוש. ישראל, העומדת ממילא על סף הגירוש מן האו"ם, שקשריה עם מדינות רבות תלויים בחוט דק מאוד, תגונה על-ידי מיטב ידידיה. המדינות שהצביעו בעדה זה עתה, או שנמנעו מהצבעה, יתחרטו על כך. ישראל תהיה מצורעת אף מדרום-אפריקה הפאשיסטית, מוקצה מחמתי-מיאוס לא רק בעיני הפוליטיקאים, אלא בעיני האנשים הפשוטים וההגונים בעולם כולו.

די בכך כדי לומר: לאו!

או מוחלט מפני שהיעד המדיני של המלחמה מופרך מעיקרו.

או מוחלט מפני שהמלחמה תנחית מכה מוחצת על סיכויי-השלום.

יש אומרים: רוצים להעמיד את חוסני מובארכ במיבחה, לפני הנסיגה הפופית. זוהי שטות. מובארכ הודיע שלא יתערב, ולא יתערב.

אולם מובארכ עוסק עתה בבנייתם מחדש של הגשרים ההרוסים בין מצריים והעולם הערבי. גשרים אלה יהיו לטובת השלום, וממילא טובת ישראל. אחרי ה-26 באפריל עשוי להיווצר מצב שבו תחיה מצריים בשלום עם ישראל ועם ארצות-ערב גם יחד. בירידיים מיסחריים בקאהיר יעמוד הבייתן הישראלי בין ביתני המדינות הערביות. עידן חדש עשוי להיפתח.

מלחמה בלבנון, שבה לא תתערב מצריים, תעמיד אותה במצב בלתי-אפשרי. היא תהיה שוב המצורעת של העולם הערבי. עמלו של מובארכ ייהרס.

הוא לא יתערב — אך הוא ישנא אותנו. אחרי הנסיגה נישאר מול מצריים זועמת, ובצדק. די בכך כדי לומר: לאו!

או מוחלט מ על ל כל, מפני שכל מלחמה היא פסולה מעיקרה. אלא אם כן היא באה להגן על עצם קיום המדינה, מול פני סכנה שאין גדולה ממנה.

שום סכנה כזאת אינה קיימת עתה.

הפלסטינים עלולים להיות מיטרד ביטחוני — אך ממדיו של מיטרד זה אינם מצדיקים גם פעולה קטנה, קל וחומר שלא מלחמה.

יש הרואים באש"ף סכנה מדינית — ועל כך נטוש ויכות במדינה עצמה. יש דעת של רוב, אך יש דעה הפוכה של מיעוט — מיעוט שהוכיח, עד כה, שצדק כימעט בכל הערכותיו.

מלחמה היא עניין של חיים ומוות. במלחמה נהרגים בני-אדם. במלחמה נהרסים ישובים, אחרי מלחמה יש אלמנות ויתומים. המלחמה גורמת להרס כלכלי. המלחמה אינה מישחק.

לא מישחק של גנרלים, מסביב לשולחן-החול. לא מישחק של פוליטיקאים, ליד שולחן בחדר מחוכם. די בכך כדי לומר לא ולא, אף פעמים לא!